

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **Lapertas, a.s.**, DIČ: CZ27701468
sídlem Vídeňská 183/124, Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2018, č. j. 17307/18/5300-21444-700333**

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Platebním výměrem ze dne 1. 3. 2018 vyměřil Finanční úřad pro Jihomoravský kraj (dále též „finanční úřad“) žalobci daň z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2015 ve výši 31 877 Kč, neboť neuznal některé jeho nároky na odpočet DPH. Jedním z nich byl i nárok na odpočet ve výši 19 000,75 Kč v souvislosti s pořízením pohonných hmot prokazovaný dvěma souhrnnými fakturami o nákupu pohonných hmot v prosinci 2014

a lednu 2015 od společnosti CCS Česká společnost pro platební karty, s. r. o. (dále též „dodavatel“). Žádné další doklady žalobce finančnímu úřadu nepředložil, ačkoliv jej úřad vyzval, aby prokázal, přijatá plnění využil výhradně pro svou ekonomickou činnost ve smyslu § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Teprve v odvolacím řízení, v němž vnesl námitky právě jen k odpočtu na pohonné hmoty, zaslal žalobce Odvolacímu finančnímu ředitelství (dále též „žalovaný“) vyplněné knihy jízd za prosinec 2014 a leden 2015 a rozpis tankování od dodavatele. Žalovaný nicméně v těchto dokladech shledal rozpory, proto odvolání zamítl rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „odvolací rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“). Proti němu brojí žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 9. 7. 2018.

II. Argumentace žalobce

2. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit ze dvou důvodů. Za první, správce daně podle něj vyžaduje nesmyslně podrobné vedení evidence jízd, která nemá pro žalobce z ekonomického hlediska žádný smysl a sloužila by výhradně jen pro potřeby prokázání výdajů v daňovém řízení. Tím porušuje zásady přiměřenosti a ekonomie daňového procesu, neboť kvůli prokázání nároku na odpočet daně v řádech tisícikorun by měl žalobce vynakládat prostředky v řádu desetitisíců korun. To vnáší do systému správy daní buď extrémní zatížení (dokumentace veškeré činnosti), nebo extrémní nejistotu (neschopnost správci daně cokoliv prokázat). Žalovaný se například ztotožnil s požadavkem finančního úřadu, aby žalobce prokazoval detailní důvody pracovních cest svých zaměstnanců, což pro žalobce není reálné (předmětem jeho činnosti je správa nemovitostí) ani účelné (zaměstnanci užívají vozidla výlučně na základě pokynu příslušného vedoucího zaměstnance a ten také kontroluje splnění zadaného úkolu a průběžně i využití vozidla). Žalovaný také vyžaduje absolutně přesné vedení evidencí a z minoritních formálních nesrovnalostí vyvozuje dalekosáhlé závěry. Popírá tak možnost lidské chyby, která by měla být v přiměřeném měřítku akceptovatelná (evidenci vedou pracovníci údržby, od nichž nelze očekávat administrativní preciznost), ba jde dokonce o důkaz průběžného vedení takové evidence (perfektní evidence bez chyb by svědčila spíše o jejich dodatečných úpravách).
3. Za druhé, přístup daňové správy ke skupině obchodních společností, do níž žalobce patří, je předpojatý a účelový. Správce daně skupinu zatěžuje řadou úkonů – od roku 2014 u ní zahájil 38 daňových kontrol a 6 postupů k odstranění pochybností. Tím vyvolává obrovské nároky a náklady na vyřizování svých žádostí, jimž mnohdy není žalobce schopen dostát, neboť ekonomickou agendu celé skupiny zajišťují jen dva zaměstnanci (ekonom a účetní). Vznikají i nepřímé škody v souvislosti s rozsáhlým zadržováním uplatněných nároků na odpočet daně, mnohdy trvajícím celá léta, což je pro žalobce likvidační. Finanční potíže řeší skupina převody finančních prostředků v rámci skupiny, v reakci na to ji však úředníci finančního úřadu označují bez jakéhokoliv zkoumání za daňové podvodníky, včetně „plebejských narážek na používání luxusních automobilů“ (k tomu citoval žalobce z dokumentu finančního úřadu adresovaného jiné společnosti ve skupině). V důsledku toho byl žalobce nucen soustředit se na odvolací řízení.

III. Argumentace žalovaného

4. Žalovaný navrhuje podanou žalobou zamítnout a argumentuje podrobně ke každému žalobnímu bodu. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Řízení před krajským soudem

5. Ve věci proběhlo dne 16. 12. 2020 na žádost žalobce ústní jednání. Žalobce, který byl řádně předvolán (doručení do datové schránky fikcí vykázáno dne 23. 11. 2020), se den před jednáním v odpoledních hodinách bez udání důvodu z jednání omluvil; o odročení přitom nežádal (takovou žádost by ostatně s ohledem na obsah a časové souvislosti omluvy ani nebylo možno hodnotit jako včasnou a důvodnou, srov. Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, str. 413-415). Na jednání se nedostavil ani žalovaný, taktéž řádně předvolaný, soud proto jednal bez přítomnosti účastníků podle § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Dokazování soud při jednání neprováděl, neboť strany žádné důkazy nad rámec správního spisu nenavrhly.

V. Posouzení věci krajským soudem

6. Žaloba **není důvodná**.
7. Skutkový stav nastínil soud výše ve vymezení věci. Z hlediska skutkových souvislostí se sluší podotknout, že zdejší soud se již věcně zabýval dvěma žalobami, jež se týkaly žalobcových odpočtů DPH za dřívější zdaňovací období. Soud v obou případech žalobu zamítl, neboť se neztotožnil s žalobcovými námitkami proti postupu a závěrům daňové správy (srov. rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2019 čj. 30 Af 64/2017 - 61, zejména body 25-28 a 34, a ze dne 20. 11. 2019, čj. 30 Af 74/2017 - 56, zejména body 11, 13, 14 a 16). Tak je tomu i v tomto případě, ostatně i žalobní argumentace je obdobná.
8. V první řadě soud podotýká, že žalobce předložil doklady, k jejichž doložení jej vyzýval finanční úřad v rámci daňové kontroly, teprve v odvolacím řízení. Žalovaný je nicméně přesto obsahově zhodnotil, přičemž hlavním důvodem, proč je vyhodnotil jako neprůkazné, nebyla jejich nedostatečná detailnost, ale zejména nesrovnalosti, které žalovaný podrobně vysvětlil v bodě 24-30 napadeného rozhodnutí. Jednalo se o celou řadu případů, kdy z knihy jízd vyplývalo, že jedna a táž osoba měla užívat v totéž čase zároveň dvě různá vozidla, dále o dva případy, kdy k načerpání pohonných hmot podle rozpisu tankování od dodavatele mělo dojít mimo dobu nebo mimo trasu uváděnou v knize jízd, o jeden případ, kdy uváděná doba jízdy nedostačovala k překonání uváděné vzdálenosti ani v případě, že by vozidlo celou dobu jelo nejvyšší možnou rychlostí dle technického průkazu, a konečně o jeden případ, kdy vozidlo měla řídit osoba vykazovaná jako práce neschopná z důvodu zlomeniny nohy. Krajský soud má za to, že s ohledem na množství a povahu těchto nesrovnalostí se rozhodně nejedná o drobná administrativní nedopatření, jak se snaží tvrdit žalobce. Jde naopak o závažné nedostatky.
9. Dále poukázal žalovaný v bodě 32 napadeného rozhodnutí též na to, že žalobce evidoval velmi obecně důvody pracovních cest svých zaměstnanců, a že údaje o trase v řadě případů neumožňují kontrolu, zda uváděný počet najetých kilometrů odpovídá skutečnosti. I s tím se krajský soud plně ztotožňuje. Při nahlédnutí do knihy jízd nelze přehlédnout, že žalobce používá prakticky jen dva – zcela abstraktně formulované – účely užití služebního

vozidla, a to „kontrola nemovitostí“ a „údržba budovy“. Nic více není možné z knihy jízd zjistit. I kdyby vzal soud v úvahu, že správa nemovitostí zpravidla obnáší kontroly několika různých budov v rámci jedné jízdy, dalším podstatným rysem žalobcovy evidence jízd je fakt, že jako cíl trasy neuvádí konkrétní adresy, takže cesty po Brně eviduje záznamem „Brno-Brno“, z něhož skutečně nelze vyčíst, jaká trasa měla být ujeta. Kombinace těchto dvou údajů, resp. jejich obecnosti, pak opravdu ztěžuje kontrolu žalobcových tvrzení o tom, že vozidla užíval výhradně pro svou ekonomickou činnost. Lze dokonce kontrovat žalobcově argumentaci v tom smyslu, že pokud i při takto obecném vedení jeho knihy jízd obsahují tolik různých nesrovnalostí, nesvědčí to podle krajského soudu o jejich průběžném a reálném vedení, ale spíše o tom, že jsou pouhým formálním dokladem zpracovávaným bez ohledu na skutečné využívání žalobcových vozidel.

10. Krajský soud tak k prvnímu žalobnímu bodu zavírá, že požadavky finanční správy na obsahovou kvalitu dokladů předložených žalobcem nevnímá jako nikterak přemrštěné. Naopak, dokonce ani poměrně obecné údaje, které žalobce ve svých knihách jízd eviduje, nedokázal udržet koherentní a věrohodné. Žalovaný jejich poctivou a podrobnou analýzou přesvědčil krajský soud o tom, že jde o doklady pro uplatnění nároku na odpočet DPH zcela nedostačující a neprůkazné. Skutkový stav tak žalovaný dostatečně zjistil a objasnil, jak požaduje judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 Afs 65/2013 - 79). Žalobce nesplnil požadavky zakotvené v § 92 odst. 3 a 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád.
11. Pokud jde o údajný předpojatý a účelový přístup daňové správy ke skupině společností, jejíž součástí je i žalobce, ani zde se žalobci nepodařilo přesvědčit krajský soud o důvodnosti svých námitek. Jak správně poukázal žalovaný ve svém vyjádření, správce daně je oprávněn zahájit daňovou kontrolu dokonce i bez toho, že by měl konkrétní pochybnosti o daňových tvrzeních daňového subjektu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2014, č. j. 1 Afs 107/2014 - 31, č. 3175/2015 Sb. NSS). V tomto případě nelze přehlédnout, že daňové kontroly za předchozí zdaňovací období (březen až červenec 2014) zahájené v roce 2014 odhalily přímo u žalobce nesrovnalosti a neoprávněné nároky na odpočet, jak je zdejšímu soudu známo z jeho úřední činnosti (srov. výše citovaná rozhodnutí o předchozích žalobách téhož žalobce). Bylo tak logickým krokem, jestliže daňová správa následně zaměřila svou kontrolní činnost na další zdaňovací období u téhož problematického subjektu (daňová kontrola v tomto případě byla zahájena 26. 5. 2015). Nečiní tak přitom nikterak excesivně, neboť se nejedná o kontroly opakované směřující k téže dani za totéž zdaňovací období (alespoň žalobce nic takového netvrdí). Lze tedy shrnout, že zvýšenou pozornost daňové správy si žalobce vysloužil opakovaně zjišťovanými nesrovnalostmi v daňových dokladech, které předkládal, a nejedná se tak o bezdůvodnou předpojatost či účelový postup.

VI. Náklady řízení

12. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo,

s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 16. 12. 2020

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu